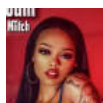

גל גדות בנאום ו
בטקס פרסי המג
"נמשיך..."

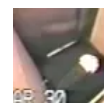
האם נמצאה יורשת
לריהאנה?

איך עובדת המכונה
המשומנת שמריצה את
"פוקסטרוט" לאוסקר?

הרגע בו התממש הסייט של
כל עובדי המשרדים בעולם

תרבות

גלריה

בקולנוע
לטריילר <<

המשחק הגדול

במשחק הזה,
זה הכל או כלום

עכבר העיר

תרבות אמנות

רגש וסאונד מתערבבים בתערוכת "Showtime"

אור זרקורים על וילון סגור, מקהלה כנסייתית ב-40 קולות וצליל שפורץ מתוך קירות. ביקור תמים בתערוכה הסתיים בראיון מרתק עם האוצרת ובסאונד שלא מפסיק להדהד

09:00 11.09.2013
אורין ויינברג, עכבר העיר

במבט ראשון נראה שבחלל קומת הקרקע, בו מוצגת העבודה "התפשטות (אופוס 2)" של נעמה צבר, פשוט אין כלום. בדרך כלל, חדר הכולל קירות ותו לא יסתפק למורת רוחו בתואר "חדר ריק". אבל צבר מוכיחה שקירות לבדם דווקא כן יכולים לדבר, והופכת את הריק הזה לעולם שלם. בחלל מפוזרים 13 קירות ועמודים, כולם מנותקים מהקרקע או מהתקרה. כל קיר נתמך פיזית באלמנט אחר מעולם המוזיקה והבמה – מגבר בס וגיטרה או פנס תאורה. המגבר פונה אל הצד הפנימי של כל קיר, מה שיוצר אפקט כליאה של הסאונד. הצליל משתנה, וכך נוצר היפוך של מה שאופייני למוזיקה במועדון – במקום להתפור בחלל, הצליל נכנס לקיר ומושמע מתוכו. "אנחנו רגילים לעשות הפרדה בין מה שמאפשר את התצוגה לבין התצוגה עצמה", מסבירה הדס מאור, אוצרת התערוכה, "פה אין יחס היררכי. זה לא שהקיר משרת את המגבר או שפנס התאורה משרת את הקיר. התוצאה היא מצב של תלות הדדית".

התערוכה "Showtime" מתקיימת בביתן הלנה רובינשטיין בתל אביב וכוללת שלוש עבודות של האמניות נעמה צבר, אלונה רודה וגינט קארדיף, הכל על טהרת הסאונד.

ארוטיקה של סאונד

50 מבקרים, אולי קצת יותר, מתהלכים בין הקירות. זו לא תערוכת אמנות מסוגרת ומעונבת, המבקרים לא שומרים על מרחק ביטחון מהיצירות מחשש לחלל אותן, להפך – הם נוגעים, מתמסרים, כנענים לקירות. התמונה היא כמעט סוריאליסטית, הקיר, שידוע בלובן ובקור שלו, הופך כמו אמא מגוננת עבור חלק מהאנשים בחדר. הם מחבקים אותו ונצמדים אליו ברכות. ואולי ההשוואה לאמא לא ממש מדויקת, כי מבעד לכל הפוליטיקלי קורקט אפשר להישבע שהאווירה בחדר היא גם ארוטית. החיבוקים חושניים, אצבעות דקות ואזניים רוטטות מחפשות קיר ומתמהמהות עליו, מתענגות על הסאונד הפורץ.

בשבוע שעבר (29.8.13) הייתה זו מאיה דוניץ שניצחה על הכל, אך בכל שבוע מוזיקאי אחר הוא שמפעיל את הקירות ויוצר את הסאונד הייחודי לו. "בערב הפתיחה הייתה הופעה של תשעה מוזיקאים יחד עם נעמה צבר, שהפעילו 10 עמדות סאונד שהשתלבו אחת בשנייה". מציינת מאור, "שבוע לאחר מכן היו רם אוריון והילה רוח שליוו גם בשירה, ובשבוע אחר הופעת תופים וגיטרה. יש שרשרת של מופעים עד סוף נובמבר, בכל יום חמישי ב-20:30 בערב. בחמישי הקרוב (12.9.2013) תופיע להקת "בלה טאר" ובהמשך יופיעו גם רועי פרייליך ותמר אפק. החזרות פתוחות לקהל הרחב ככה שהחלל הוא מן מעבדת ניסויים". **מאיה דוניץ (משמאל) מקרבת בין קירות לאנשים (צלום: אורין ויינברג)**

בקומה מעל, היישר ממוזיאון ה-MOMA הניו-יורקי, ניצבת העבודה "מוטט בארבעים חלקים" של האמנית הקנדית ג'נט קארדיף. 40 המקולים במעגל, כמו דמויות שחורות ואיננות, מתוכם בוקעים 40 קולות שהוקלטו בערוצים שונים, כך שבכל רמקול מושמע קול אחד בלבד. יחד הם מבצעים מחדש יצירה מפעימה בנוסח כנסייתי מ-1573. כל מי שמבקר בחדר יכול לשוטט בין הקולות, שמפסיקים ומתחילים לסירוגין. הקסם האמיתי מתרחש כשנעצרים על רמקול רנדומלי, מה שמאפשר זיקוק של קול בודד מתוך המקלה. מן רגע אינטימי בין אדם לבין קול. פתאום קל לעצום עיניים ולדמיון את הפנים העגלגלות שמאחורי הקול, עיניים חומות מחייכות, קומה נמוכה וקצת שפופה, ושפם, כן גם שפם יש שם. כך עד למעבר לרמקול הבא, לקול הבא, שהוא אולי נשי או גברי יותר, נמוך או גבוה יותר,

היחס בין המאזין לבין מי שמבצע את היצירה. המאזין לא במצב פסיבי אלא יכול לבחור את המסלול שלו בין הרמקולים, וכך ליצור בכל פעם תבנית קצת שונה של היצירה".

בתפקיד ראשי: כולם

ירידה קלה במדרגות מובילה לעבודה "לא יום ולא לילה" של אלונה רודה. ברקע מוזיקה מוכרת אבל בעיבוד לטובה, שהופך אותה לקצת זרה ועמוקה. ובעוד הצופה צולל למעמקי צליל הטובה, נגלית אליו במה בעיטורי משבצות ומולה וילון סגור. כל ההתרחסות מלווה באורם המתחלף של פנסי תאורה – מלבן מתכתי ועד לגוני אדום-כחול עמומים. התלבטויות רבות צפות במוחו של הצופה – האם הבמה שלפניי היא מיצג בתערוכה שיש להתבונן בו מהצד, או שמא היא קיימת בשביל שאעמוד עליה? האם הווילון הסגור מסתיר מאחוריו עדת שחקנים שתפרוץ החוצה בהינתן האות, או שאפשר להציץ מאחוריו בנגיבה? ובכפיפה אחת צצות גם שאלות הקשורות בדינמיקה חברתית – אם כולם עומדים מן הצד וצופים במתרחש, מה יקרה כשאחד יעז לעלות על הבמה או לפצוח בריקוד ואלס יחידני לאור הזרקורים?" זה בדיוק המקום בו הצופה צריך לקחת החלטה", מסבירה אלונה, המוח והלב מאחורי העבודה, "הצורך בהחלטה, יחד עם המתח והציפייה שנבנים, יוצרים חוויית צפייה שונה בכל פעם. אני קוראת לזה לקיחת אחריות של הצופה. זו פעולת שרשרת. הרבה פעמים אנשים מתלבטים מה לעשות, ואז אם מישהו אחד יעשה אקט מסוים אז גם השאר. יש גם שוני מאוד גדול בין להיות לבד בחדר לבין לשהות במחיצת אחרים. להיות לבד זה פחות מביך, למרות שיש כאלה שהעידו שהאנשים האחרים הפכו בשבילם לחלק מהיצירה. לפעמים יש תופעות של מחיאות כפיים או שאנשים פשוט מתחילים להופיע על הבמה". אט אט נוחתת ההכרה שהשחקנים היחידים בהצגה הם את, הוא והיא במשקפיים שלידי, ופתאום בלי התראה מוקדמת, האורות כבים והמוזיקה משתתקת. הסיטואציה קצת מביכה, החושך מכביד את הנשימה, ואז אור נאון קטן נדלק בצד החדר וכולם עושים דרכם החוצה. כעבור דקה צליל הטובה ישוב להישמע והזרקורים יידלקו, כך שוב ושוב לאורך הערב. ההצגה אכן חייבת להימשך. **אור הזרקורים נגיש לכולם. "לא יום ולא לילה" של אלונה רודה (צילום: אורין ויינברג)** את הרעיון לתערוכה כתבתי כבר לפני שלוש שנים. בפועל אני עובדת עליה שנה. כשמשוה מטריד אותי ברמה שהוא לא נותן לי לישון בלילה אני בסוף עושה תערוכה", מודה האוצרת מאור בהכנעה. אם זה מה שדרוש, לא נותר אלא לאחל לה עוד לילות רבים ללא שינה, שיולידו עוד תוצרים מרעננים ושונים בנוף המקומי כמו **תערוכת "Showtime"**.

פרסומת: איך פוטיין היה מתמודד עם המאבק על הגז?

פסטיבל אילת למוזיקה קאמרית

בפסטיבל יופיעו בין השאר אנסמבל "פיגמליון", הפסנתרן פול לואיס והמנצחת בר אבני

EILAT CHAMBER MUSIC FESTIVAL
7-10 בפברואר 2018

פרסומת

כרטיסים להופעות והצגות